

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 16-án.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS

BARTALITS IMRE,

KIADÓTULAJDONOS

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: **EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.**

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. **VIDÉKEN:** MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

SZEGÉNY MAGYARORSZÁG.

Szegény Magyarország,
Szegény édes haza,
De rágódik rajtad
A világ giz-gaza!

Mindenfelől üldöz
A sok csapás, átok,
Köröskörül csupa
Ellenséget látok.

Árván élsz magadban,
Nincs egy jó barátod,
Az isten szent nevét
Hasztalan kiáltod.

Mintba halva volnál,
Szived és szád hallgat,
Mindenütt meglopnak,
Mindenütt megeseálnak.

Vércsék, varjak s éhes
Farkasoknak serge
Rontott bőszi lármával
Vérező szivedre.

Ott alant horvátok
Szedte-vette népe
Döfött tört szivednek
Kellő közepébe.

Itt a zsidó fojt meg
Az ezer perczenttel,
Ma-holnap koldulni
Megy a magyar ember.

Elpusztul a nemzet,
Elvész szine-java.
Szegény Magyarország,
Szegény, édes haza!

Füstölő.

Az új szerkesztő beköszöntője.

Galánt Előfizető Publikum!

Zöld Ördög — a „Füstölő“ élénk tollu volt szerkesztője — egy látszik, hogy nem is annyira Izrael népe — e vérszopó vuklis had — általi tömjénezéstől való félelmében, mint inkább az undok zsidó-gazságok kérlelhetlen és érdemleges ostorozására visszavilható teljes belecsömörlésből folyólag adta ki kezéből a méltányos elismeréssel forgatott szerkesztői tollat.

Mi türes-tagadás? — bizony gyomor is kell hozzá, hogy az ember annyi piszkos zsidó-galádságnak, embertelen vérszopásnak folytonos regisztrálása közepette csömört ne kapjon!

S ime! ily r e s z k i r mesterségre adom én is most — szegény ördög — a fejemet, a midőn is jelen számmal a „Füstölő“ szerkesztését átveszem.

Van szerencsém tehát magamat bemutatni. Nevem: Bors Vitéz s miként önök nyilván gondolják is — a kampós orrok alá való hatás borstörésben összeponatosítom minden vitézi igyekezetemet.

Ugyde, manapság egy késhegynyi törött bors sem adódván more judeo ingyen az ember fiának: legyen szabad Czimedet is, mint keresztény-érdekvédő honpolgárt előfizetésének szives megujítására tisztelettel felkérnem, a mennyiben az netán lejárt volna. A ki pedig 5, legalább is féléves keresztény előfizetőt gyűjt a „Füstölő“ számára — az egy (ingyenes) tiszteletpéldányt „rebachol“ a kiadóhivataltól.

Kéziratnak nem vagyunk hijával; jó dolgozatokat azonban mindenkor köszönettel fogadunk és éleclapilag nyugtáznak.

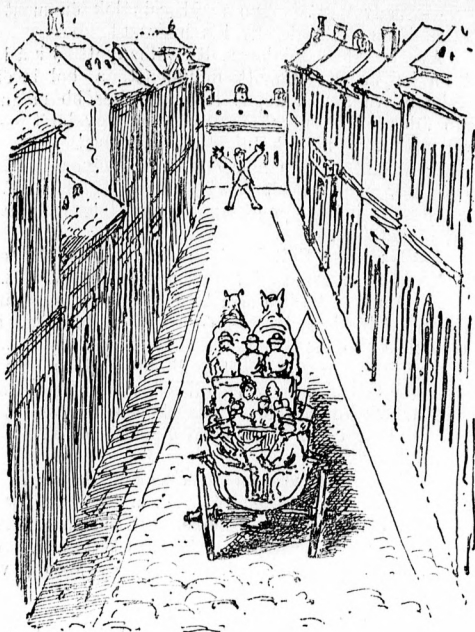
Még csak egyet!

Erős a hitem, hogy t. Előfizetőink egyenkint úgy, mint összesen nem veszik rossz néven, hogy lapunk a beállott szerkesztő-változás következtében egy kissé megkésve kopogtat az Önök ajtaján. Jövőre nézve korrekt pontosságot ígér a szerkesztőséggel egyetemben a kiadóhivatal is.

Teljes tisztelettel:

BORS VITÉZ,
a „Füstölő“ szerkesztője.

Rigolettóból az omnibusz strájkhoz.

Vágtat az omnibusz,
Az az — pardon — marad
Az omnibuszosok
Félszerei alatt.

Utezasarkon táti,
Mámi s tiz fiu - lány
Olesó omnibuszt vár;
Dühtől mind halavány.

A kocsis ezalatt
Szerény otthonában
Fontos okokból így
Dudolgat magában:

A zsidó inghatlan,
E mellett esaló lény;
Tagadja holnap azt,
A mit ma megígér.

Magyar Bors.

Egy pofoncsapás a maga idejében.

Pinkeleszné: Siessen Fáni és keressen elő a nadj kosárt; — elmedjünk a ploczra.

Fáni: És kérek, ki fogja emelni a kosárt a ploczra ?

Pinkeleszné: (dühösen): Moga igazán meg van edj karakterlose nyelves teremtés törelmi báreza nélkül! Udj-e, mikor okorta mogát a kej mámaraba el-

merőlni, akkor nem kérdezte azt az enyém Dalfi fiátul, omit mast kérdezi a nadj kosárrul. Pfoj — ismétlek — moga meg von edj djalazatos teremtés, edj keblen melegített háládotlan nőkgiyó.

(Igy csapta pofon a maga idejében a Fáni cseledet a Pinkeleszné „ü naccsága“ a — szájjával)

Az uborka-szezon.

Zsornalistok aztat mondanak, hoid nyáron von oborka-szezon, mikor nincs mit irni a zsornálba.

Tagadonk! A ki ránk nézi, fogja mandani, hoid oborka-szezon mindig von.

Éjféli órák.

— Tanulságos történet. —
Írta: BORS VITÉZ.

Szendeffy Aladár mint igyekvő fiatal gyógyszerész gyakornok működött — anno daczumal, tisztességben gyakovszült princípálisa: Bekő Flórián nyárpataki gyógyszerházában.

Akkoriban történt, hogy az éjjeli harang dühös parancsszavára kinyitván fiatal gyógyszerész-gyakornokunk már valami tiz egymást követő éjszakán a nehéz patikaajtót, nem hogy belépett volna azon valaki, de még a füle botját sem mutatta senki.

Elönté a méreg.

Élt a gyanupörrel, hogy joviális cimborái (mert hát ilyenekben is csak bővelkődik az ember) viszik itt is a mesterszerepet; s miért ne? — hisz a trefás cimborák ha például valami impozansabb hecczet akartak a számára fentartani, amugy is éjjel látogattak el hozzá, midőn ő már teljes megadással szunnyadozott Morpheus ölelő karjai között és ők a trefás ficzkók egy cseppet sem áttalották fáradt cimborájukat álmából felcsengetni hogy bujós kát játszó bajuszokra krajezáros bajuszpedrőt, vagy szájuk simára gyalulása czéljából egy-egy adag szőlőzsirt szolgáltatson az ki a számukra.

— Fiuk a mi sok, az sok — mondá — a bűnösöknek vélt cimboráknak egy napon, midőn vagy másfélheti kölcsönös nemlátás után (s ez csak fokozta benne a gyanut) megcsipheté őket — hagyjatok már fel gyerekes tempókkal.

— Persze, hogy sok a mi sok — feleltek azok kaczajba törve ki — de hát mi az, a mi sok?

— Mi? — no majd meglátjátok, hogy mi! Most pedig csak annyit mondom, ha ezentul minden igaz ok nélkül felzavartok emberül kiérdemelt álmomból az Isten legyen fehér bőrtöknek irgalmas, mert olyat tesztek, hogy magam is megbánom.

— Hát téged még más is felmerészel csengetni kívülünk bajuszpedróért meg szőlőzsírért és még be sem szól hozzád? No ez szép! — szoltak a vig czimborák és még inkább nevetésnek adták át magukat.

— Fiuk -- ismétlem — komolyan beszélek.

— Mi is.

— Az ember huz, von egész nap, mint a . . . és még éjjel sem lehet nyugta. Szép madarak vagytok, mondhatom.

— De mi esküszünk, hogy az egész dologban. . .

— Ma született bárányok vagytok?

— Igen, ártatlanok vagyunk.

— Jó, elhiszem!

S hogy elhitte Szendeffy Aladár, hozzá is látott rejtélyes éji madara kézrekerítéséhez.

Az első éjet a laboráns virrasztotta át betámasztott patikaajtó mögött. De az a csengetyüs valaki, mintha megérezte volna, hogy lesik, várják — tán a Messiásnál is jobban — feléje se szolgált a patikának.

Erre aztán a harmadik nap estej-n abban a meglepetésben részesíté a fiatal gyógyszerészgyakornokot a jámbor laboráns, hogy köszöni a beléhelyezett bizalmat és a nagy megtiszteltetést, de nem kér többet belőle. Most is csak a jó Isten meg az „assa foetida“ (a legundorítóbb szagu gyógyszerek egyike) keverése örzik szemeit a végleges leragadástól.

Mit tehetett egyebet? — ő maga volt kénytelen magára vállalni azt a megtisztelő örüllást . . . princzipális előleges beleegyezésével, napközben szunyókálván néhány rövid órácskát.

Három éje neki is, mint a laboránsnak kettő, csendes egyformaságban telt el, a negyedikén pedig, épen midőn beleuva a sikertelen strázsába — álomra akaró szegény fejét hajtani: úgy elszólta magát az az átkozott éjjeli harang, hogy majd megsiketült belé.

Mint dühös oroszlán rohant az arcátlan csengetyüs — se hire, se hamva után.

Végre a hatodik éj megtermé buzgósága jutalmát.

Óvatos m a c s k a - l é p t e k e t hallott, mik inos, de egyszerismind feszült figyelemre hangolták. Majd, mintha elnémult volna a léptek zaja és valaki hallgatódzának az ajtón.

— Ez az — gondola magába — no iszen megállj!

— Kiling, kalang, kiling, kalang, — hallatszék e perczen az embertelenül megrántott éjjeli harang érzelylvi szózata.

A szabadba teremnie egy percz műve volt; ott a mennyire akkor telhetett tőle elég udvariasan nyakon fogott valakit és dühölt remegő hangon kérdé tőle, hogy mivel lehet szolgálatára?

— E . . . én nbem khi . . . khivának se . . . semmith — fuldoklá a tetten ért valaki.

— Hát akkor meg minek csengettél fel három heten keresztül majd minden éjjel hiába, te mihaszna ripókjé?

— Edj kis hecczed okortam kérek mindössze is sak csinálni.

— Vagy ugy? — no majd csinállok én most neked mindössze is csak egy kis hecczed!

Avval aztán odahurcolta elhagyott órállomása helyére az elfogott deliquenst, a hol is érintkezésbe hozva annak képes felét egy később megnevezendő folyadékkal, utnak indította ő kigyelmét — lábavál adva meg neki hátulról az impulzust.

A történetek után nemsokára a nyárpataki járásbírótság egy megidézését veszi kézhez Szendeffy Aladár és a kitzított időben pontosan meg is jelent a járásbírótság épületében.

Vádló: inasa Spitzkopf Móricz, nevében Hosenloch Jónáthán nyárpataki fusser szabó mester volt.

— Uram — szolt a járásbíró a fiatal gyógyszerészgyakornok felé fordulva — ön azzal vádoltatik, hogy Hosenloch szabó mester inasát: Spitzkopf Moricz arca balfelet miért-miért nem? de tagadhatatlanul subicz szinüvé változtatta, a mely pokoli szint semminemű szappan-kőpor és kefehatalom nem képes a nevezett arczáról eltüntetni . . . Mit hoz fel mentségére?

No tessék!

— Tudomásul veszem — viszonzá Szendeffy Aladár — a tekintetes járásbíró ur szavait és a szemelyem ellen emelt váddal szemben azt hozom fel mentségül, hogy a mit tettem, azt jogosan tettem; — mert azt hiszem, hogy miként kötelessége, ugy joga is van a gyógyszerésznek.

— Nagyon természetesen.

— Már pedig ez a sehonnai szabóinas itt, a harmadik hete, hogy minden igaz ok nélkül felcseppet emberül kiérdemelt álmomból és az ajtónyitást sem várva be, azt sem mondja, hogy befellegzett.

— Ugy vagyunk?

— Én türtem a mig lehetett, de elvégre is elszakadt türelmem fonala. Fogtam tehát magamat, pokolkövet oldottam fel vízben és egy szivacs segélyével megmosdattam a pokolköves oldatban annak arca bal felét, hogy bárki is, bárhol is, ráismerhessen turpisságára.

— Igen helyesen.

— Természetesen, hogy a mint levegő érte a pokolköoldattal megnedvesített (vastag) bőrt, az las saeskan a fekete szinbe ment át és — tisztelettel legyen mondva — bizony sok viz folyik még le a Dunán, mig az ismét visszanyerheti eredeti szinét az idő kegyelméből. (A szakmáját értő fiatal gyógyszerészgyakornok igen okosan — hallgatott a megbélyegző, adáz fekete szin eltüntethetési manipulációjáról.)

A járásbíró csak helyeselte eljárását és minden egyebb eljárás alól felmenté őt annak rendje és módja szerint; Spitzkopf Móricznak pedig ráadásul a három napi hüvösön elég ideje maradtatott újabb hadi tervek kovácsolására, ha ugyan tanácsosnak tartotta ezt a békés polgárok éji nyugalmanak felzavarására.

Estére fordulván az idő, pompás kis banquettet adtak Szendeffy Aladár tiszteletére a vig, de ártatlan czimborák, hol is — tultévén magukat a szenvedett bosszuságokon — vigan töltötték el egy jó estét.

„Rossz időket élünk,”

„Rossz időket élünk, rossz csillagok járnak,
Isten óvja a zsidóktól mi édes hazánkat!

Egy tekintet Palesztinára

a földgömbön szétszórva élő összes zsidóknak az összes keresztény népfaj által annyira óhajtott visszatérésekor.

A gaz zsidó-szándékot a bika is kéri.

Közeledvén az adófizetés napja — szegény Mihály bának, a falu csordásának ugyancsak szoríthatta lábát a csizmája, mert égető zavarában egy lelketlen, gaz zsidó uzsoráshoz folyamodott egy kis pénzmag-kölesönért. Kapott is attól vagy öt frtnyi kölesönt — busás kamatra.

Persze, hogy nem volt aztán miből fizetni a kénytelen, kelletlen adósságesinálást, mivel az „kamataival“ csakhamar husz pengőre szökent fel.

Mihály bá pásztor-ember létére künn a legelőn volt foglalatos egész nap a csorda körüli őrökösben. Vércsapó hitelezője elhatározá tehát, hogy a mezőn keresi majd fel őt, hogy még egyszer beszéljen vele és ha akkor sem fizet — hát adóvégrehajtást foganatosít majd ellene.

Igen ám, csakhogy „Bömbös“ a falu bikája mikor meglátta a lelketlen uzsorást már messziről közelíteni — oda nyargalt a csüggedten heverésző csordához és érdes nyelvvel tőle telhető gyöngédséggel megnyalogatá annak lábblitól és ingtől csupaszon hagyott hasatját, mintegy evvel akarván jelezni az uzsorásban közelgő veszélyt, hogy legyen Mihály bának ideje az elől valamely biztos buvhelyre menekülni... pedig hát csak a Bömbös oldala mellé kellett volna állnia, hogy az az emberbőrbe bujtatott vadállat eszeveszetteen retírljön meg a faluba.

Lám, hogy kéri a bika is a gaz zsidó-szándékot!

Pro memoria.

*Ne higgy magyar a zsidónak
— Édes-mázos zsidósónak —
Hamis annak a zuzája,
Minden íze, porczikája.*

Ludmáj-szeletek.

Mondják, hogy úgy fél a zsidó a puskapor-szag-tól, akár csak az ördög a tömjéntől

No hát ez hazugság, aljas rágalom!

Mert bakot lött a „Magyar zsidó Szemle“ is, a mikor odanyilatkozott, hogy: 1591-ben egy Emánuel nevű lengyel zsidó volt Moldvában a vajda és hogy: „egy másik zsidó, Tedeschi Salamon megválasztatta Báthory Zs gmondot lengyel (!) királynak.“

A baklövésnél pedig épen olyan szükséges kellek a puská, mint maga a puskapor.

Kanizsán épen akkor fogtak el a rendőrök egy aljas zsidó kerítőnőt, mikor az — zsákmánnyal meg-rakodva négy csinos parasztlányt szállított Zakány felé büzös czelök kiaknázására.

Látszik, hogy Kanizsa nem Budapest és nem Thaisz Elek ott a főkapitány.

JÓ TANÁCS.

János gazda, valamely előre is képzelhető alapos oknál fogva jól pofon teremtette a szemtelen Rebachzieher Salamon zsidót.

Kükrüczgrund Emánuel: Sohse bósold mogadat Solomonlében ozért oz edj pofon-ért; koptál te már tülbet is. Honem alkodjál ki a János gozdtától 3 florén fájdalomdíj, mert ha beperelsz út a türvényszéknél, ű főzet 5 florént a szegény olopra, de udj megmarad neki 2 florén tiszta haszon, te pedig zsebre vágolsz edj nadj-szerő rebach 3 floréntul.

TROUBADURI ZUNGEDELEM

tülemtől nekednek: a

S z á l i k á n a k.

Azt álmodám edj szép csüendes éjjelen :
— S ach! mily kedves vált ez álom én nekem —
Potok mentén, kék virágos kis halmon
Nefelegsből kütél csokrot andjalom

Melléd öltem ; — s mig ajkidat sókolám
Csokor termett kobátomnak gomblyokán ;
— Ne is kérdezd, boldog váltam kedvesem,
Mint e földön nem vált tolan senki sem

De ni, mi oz? . . . brrr . . . brrrr . . . zóg a fölembe
S nem jön többé édes álom szememre?!
Ach! — todok már: wekkerem a szép ADEL
Tegnap este fél — háromra hózta fel.

A **tiedé** hő imádó.

Hósz adomák.

Ügynök: Kérek sörgösen azuknak a künveknek
oz üvék árát, omiket moltkor edj beid irás nélkül otó-
lagos fizetés kikütesseel kreditirooztam oreságodnak.

Hitelbe vevő ur: Egy hét óta most már har-
madszor keres fel engem impertinens zaklatásaival.
Tanácslom hogy tüstént elhordja az irháját mert ugy
kitalálom hajitani szobamból, hogy a lába sem éri a
földet: — mondtam már, hogy elsején fizetek.

Ügynök: Nem bánok, hojtsa ki engemet. adja
nekem ráadásul edj „kecske-turót“ — sak főzessen ki
előbb a künveket.

Smüle (önelégülten nézdelve magát a tükörben):
Grotolálok mogomnok! Mégis sak szép edj jerek meg
vadlok a talpamon. (Kis vártatva nagy busan): Sak
tülemtül az ábrázot volna edj kicsit nem olj nadjon is
izraelitö kinézésö.

A tatárjárás alkalmával történt meg az a fura
história, hogy egy fúrge tatár lovas elrabolta a fele-
ségét egy kapzsi-májú zsidó férjnek.

A férj mikor neje elrabolatásáról értesült, igr
kiáltott fel **meley** fájdalomában:

„Gott über die Welt. . . és oz orony fölbevaló is
a fölébe volta.

Zsidó dandy: . . . de kérek, ün oly kómisch
beszéli, mintha épen mast jütte volna Bugaczról.

Önérzetes (fiatal ember haragra lobbanva):
Uram (!) én nem tudom, hogy egy ostoba ficzkónak
vagy egy szemtelen fráternek tartsam e önt mondott
szavaier? ! Tessek választeni a kettö közül, — do
azonnal. Mert utöbbi esetben arczul ütöm, az előbbi
esetben pedig, mint ostoba és pókhendi. . . .

Zsidó dandy (közbevág): Nu hát phükje le sak
engemet.

Grajszmámi: Miért sirolsz Móriczkám?

A Móricz jerek: Hoidne sirolnám, mikor az
enyém táti megverte tülemtöl a mámit.

Grajszmámi: Nü sak az a baj?

Egyik kutya, másik eb.

Csirkefogók: Adj nekünk te vén Falschliter
vagy 5 frnyi kölesönt, estére majd utonállunk
és a gazdag zsákmányból kifizetjük az adósságot,
— ugy is fölünk élsz.

Falschliter, az orgazda korcsmáros: Ugyan
ne csináljatok olyan gezéreszt a levegüibe. Todok,
hoid ez is sak olyan öres beszéd, mint mikor én
aztat mandak, hoid kopjátok tülemtöl egy liter
viürüs bort potyára és még sem kopjátok.

BLUM DÁVID,

a (kürszék-) árendás zsidó gükkerozásai.

Drumm, drumm, holljátok ide! A dabszó mindig kellemesen csiklondozta az én fülemlül a dabhártyát. A licitacions dabtul küszönhetek is mogannak: edj nédj emeletes házot a dab-ótezába, edj ballerint az ölembé és edj-edj kürszéket árendába három fűvársi színházba.

Ezt ezennel bizonyítok:

BLUM DÁVID
(kürszék-) árendás zsidó.

Mégis meg von edj galanter Mensch ó a Evva, a direktor a népszínházutal. Nem is izroelitó, mégis küldte izraelito árváknak 50 potya jedet „Meluzin, a szép hobleányba.“ Igazán mandok, nekem nem jótotta volna ez mogát ez eszembe, pedig udjan sak von mit oprítani a — sóletbe.

„Haboeska,“ a galdene kis Tóth Ilonka tetszette nekiknek a legjobban. Gondolok szeretnének megfűrődni és a sik-kes „Napsugarba“ beletörőni magukat.

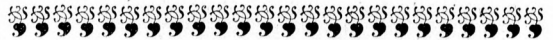
Olvasok a zsournálba és az otezában a szinlapokon hoid „Meluzin, a szép hobleány“ ma és ma medj otoljára és még is játszanak ütet mindig — nem otoljára. Nem rossz-indulató fogás — konstatoirozok — csak hoid a mienk „fogáshoz“ képest meg van edj najd — kismisko.

Hallok, hoid Feleki a direktor a „jobbporti szin házoktul“ et comp.: a nemzet kedves csalogánja elotazzák majd Temesvárra poblikomot csologotni a várszínházba. Ebbül látok, hoid: „edj profét sem kedves az üvé hozájába. — Mach' dich grajsz Jeró-zalem!

A Berczik „Protekcziön“-járól jotja eszembe a Deák F. protekcziója. Bizony az üvé protekcziön nélkül mast is sipot fojnánk a falóba.

Az operóház vetheti az omnibosz-strájkjánk mindig a legkunjóben véget. Sak muszáj elü odni a „Rigolettót“ és akkor mindjárt: „Vágtat az omnibusz... stb...“ nekönkkel egy piczoléért az Operóházba okár sak edj fiakher.

GÜKKER.

Pro memoria. Rövid, de velős. Máskor is. **R. S.** Kecskemét. Inkább valamely rövid elbeszéléssel, rajzzal vagy adomákkal próbálkozzék meg. Most beküldött dolgozata — sajnálatunkra kell kijelentünk — nem „Füstölő-képes.“ Pedig hát „hires város az alföldön Kecskemét.“ **S-n-A-n.** Neve igen foghagyma szagu az orrunknak. Különbön küldje be a „keresztlevelét“ és ha kislül, hogy az nem „születési bizonyítvány“ — akkor igen. De így, tessék tudni: „Timeo Judeos dona quoque ferentes.“ **Hó imádo.** Ügylát-zik, ön nem haszatalan imádtá a Pegazot, mert az nem veté le önben a tehetséges poétát. Nyergelje meg meg többször is. Üdvözet! **Cs. K.** Simontornya. Ugyan ne izéljen. **Gokft.** Győr. Bravo! Önt mindig szívesen látta munkatársai közt a szerkesztőség. *Több kéziratról és levélről a jövő számban.*

A „Füstölő“ előfizetési ára

1885. év január 1-től

Egész évre..... 2 frt.

Fél évre..... 1 frt.

Az előfizetési pénzek mielőbbi szíves beküldését kérjük, hogy a szétküldést pontosan eszközölhessük.

A ki 5, legalább is féléves keresztény előfizetőt gyűjt a „Füstölő“ számára, annak egy tiszteletpéldánnyal kedveskedik a kiadó-hivatal.

Az előfizetési pénzek legezélszerűbben postatálvánnyal a „Füstölő“ kiadóhivatalába (Budapest, VIII, Eszterházy-utca 12. sz.) intézendők

Bartalits Imre kiadó.

A füstöt eregeti: **Bors Vitéz.**